

'WEGLEGGEN IS GEEN OPTIE.' - CRIMEZONE.NL

OLGA
HOEK
STRA

XANDER

THRILLER

NEVEL

Ook verschenen van Olga Hoekstra bij Xander Uitgevers

Dodenweg (2014)

OLGA HOEKSTRA

Nevel

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Hollandse Hoogte
Auteursfoto: Bonnita Postma
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2015 Olga Hoekstra en Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 370 6 | NUR 305

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor de vaders in mijn leven.

Piet
Sido
Gerrie

*I know a girl
She puts the color inside of my world*

'Daughters' – John Mayer

Proloog

De regen tikte tegen haar raam. Buiten was het bijna even troosteloos als in het kleine hok. Bijna. Ze zou de regen graag trotseren. Als ze ergens heen mocht.

Een bed, een kast, een wastafel. Vijf bij drie meter. Haar levensruimte. De muren wit en kaal. In de hoek een krukje, erachter een kastje met daarop een schaalje condooms. In de la verstopte ze de zaken die nodig waren bij sommige klanten. Speciale klanten. Als die la dicht bleef, dan had ze een redelijk goede dag.

Ze ritste de lange laklaarzen dicht. Rood. Haar bh, de kleine string, de laarzen. Haar lippen. Ze werd misselijk van de kleur. Het liefst droeg ze nooit meer iets roods, maar daarover had ze niks te zeggen. Over niets. Al heel lang werd haar leven voor haar bepaald. Nu slaap je. Nu ben je wakker. Nu neuk je.

Haar leven was een aaneenschakeling van vreemde mannen die hijgend op haar lagen, in haar bewogen. Haar borsten kneedden en met hun tong rondjes draaiden in haar mond tot ze het ding er het liefst afbeet. Ze wilde het niet.

Ze wilde het wel. Ze moest. Er waren nog maar twee klanten geweest vannacht, ze kon nog maar zestig euro aan Pàpi overhandigen als hij straks kwam. En hij moest honderdvijftig hebben. Minimaal. Dat betekende dat ze nog zeker drie klanten binnen moest krijgen. Dat ze zich nog drie keer moest laten gebruiken. Nog drie keer vieze, onbekende lichamen die

tegen haar aan schuurden, handen die haar aanraakten op plekken die verborgen moesten blijven. Klanten die kreunden en beukten tot ze klaar waren. Met haar. Tot ze hun kleren weer aantrokken, hun pak of spijkerbroek, en weggingen. Haar konden negeren. Ze vertrokken altijd met een mengeling van gêne, afschuw en trots op hun gezicht. Allemaal. Of het nu toeristen waren of zakenmannen.

Er werd op het raam getikt.

Ze *fakete* haar glimlach, streelde met haar handen over haar lichaam, over haar borsten. De man aan de andere kant van de ruit hield zijn hand op, gebaarde 'hoeveel?'. Ze stak drie vingers op.

'Dertig,' sprak ze tegen het raam.

De man knikte en ze gebaarde dat hij om moest lopen naar de ingang, via het steegje.

Zijn gezicht... Ze had in het afgelopen jaar zoveel mannen gezien. Zoveel gezichten. Maar ze wist het zeker, ze kende hem ergens van.

De deur ging open. Ze keek hem aan, bestudeerde zijn houding. Onzeker. Het paste op de een of andere manier niet bij hem. Na een paar seconden stapte hij binnen.

'Hoe heet je?' vroeg hij terwijl hij haar volgde. In zijn stem hoorde ze een lichte beving, eentje die er niet in paste. Gemakkelijk. Net zoals haar eigen geluid, de aanmoedigingen die ze hijgde als het nodig was om een klant sneller te laten komen. Hoe sneller ze klaar waren, hoe sneller ze weg waren.

'Sasha.' Het was haar naam niet, het was hoe ze zich nu noemde. Hoe Pàpi had gezegd dat ze zich moest noemen. 'Maar je mag me ook anders noemen, hoor.' Ze gebaarde dat hij op het bed moest gaan zitten, vervolgens liep ze naar het raam en trok het dikke gordijn dicht. Daarna ging ze weer

voor hem staan, plukte aan de bandjes van haar bh en likte haar onderlip.

‘Wat wil je? Neuken kost vijftig, pijpen dertig. Ik doe geen sm en als je anaal wilt of met een dildo, kost dat extra.’

De klant keek haar geschrokken aan. Was het te veel? Als hij goedkoper wilde, ging hij maar naar die vieze junks achter het centraal die zich voor een tientje lieten palen.

‘Ik... Wat kost praten?’

‘Praten?’

‘Ja, Sasha. Is dat zo vreemd?’

Ze kon zich niet herinneren dat er ooit een man was geweest die alleen maar een gesprek met haar wilde.

‘Kom eens zitten. Ik bijt niet.’

‘Als je bijt, kost dat extra. Eerst het geld. Van praten komt seks, dus ik wil gewoon vijftig hebben.’

Hij pakte zijn portemonnee en haalde het geld eruit. Drie briefjes, twee van twintig en één van tien. Zo te zien net uit de pinautomaat. Hij wist dus wel hoeveel het kostte. Ze griste het geld uit zijn hand en schoof het in haar laars. Nog één klant en ze had genoeg voor Pàpi. Het stelde haar gerust, Pàpi had straks geen reden om haar te slaan. Vannacht werd ze niet met haar hoofd tegen de muur gebeukt tot ze haar bewustzijn verloor. Morgen hoefde ze niet te werken op de speciale feestjes, waar de meest zieke klootzakken hun gang konden gaan.

‘Kom.’ De klant klopte op de plek naast hem en ze ging op het matras zitten. Gehoorzamen. Daar was ze goed in geworden het afgelopen jaar.

‘Ik heb dit nog nooit eerder gedaan...’ Er klonk iets van spijt door in zijn stem. De precieze emotie kon ze niet duiden. ‘Jij bent mijn eerste.’

O, jesus. Toch niet zo een? Ze boog zich voorover en pro-

beerde zijn gulp los te maken, maar hij hield haar tegen, pakte haar bij haar schouders en duwde haar naar achteren. Hij bleek verrassend sterk, hield haar met zijn hele gewicht naar beneden. Paniek borrelde in haar omhoog.

‘Het spijt me.’

Ze snapte het eerst niet. Pas toen hij zijn handen om haar keel sloot, realiseerde ze zich wat hij deed. Kostbare seconden gingen verloren omdat ze niet snel genoeg beseftte wat er gebeurde. Ze vocht om lucht. Krabde hem. Kronkelde onder zijn lijf, probeerde hem te schoppen maar ze kon hem niet raken met de stilettohakken van haar laarzen.

Ze vocht en verloor. Het voelde als die keer in het zwembad, toen ze nog veel jonger was. Die keer dat de grote jongens haar voor de grap onder water hielden, net zo lang tot een badmeester ingreep en hen met veel bombarie en woedende woorden het zwembad uit joeg.

Langzaam werd het zwart.

Vlak voordat ze stierf wist ze het. Wist ze wie hij was.

1

‘Ik heb een kaart gekregen.’

Marjet Pieters keek hem aan. Thomas stond op en haalde de kaart uit zijn achterzak. De acht stukken waarin hij het ding had gescheurd duidelijk zichtbaar. Hij had ze met plakband weer aan elkaar geplakt. Even aarzelde hij, toen overhandigde hij de psycholoog toch de kaart en zakte terug in zijn stoel. Snel flitsten haar ogen over de drie regels tekst. Ze gaf hem het ding terug.

‘Lees eens voor.’

‘Waarom?’ Ze had toch net zelf gezien wat erop stond.

‘Toe. Ik wil het uit jouw mond horen.’ Ze sprak hem toe alsof hij een onwillig klein kind was. Haar toon irriteerde hem. Toch bleef hij iedere week komen. Hij moest wel. Het gegraaf in zijn verleden maakte dat hij een toekomst had.

‘Ik...’ Thomas schraapte zijn keel, draaide de kaart om. Een nietszeggende voorkant met het woord ‘Gefeliciteerd’ erop. Dat was het. Hij draaide de kaart opnieuw om, de kant met de tekst nu naar hem toe. ‘Thomas, ik hoorde dat je vader werd. Gefelici...’ Zijn stem haperde. Hij haatte de kwetsbaarheid, schraapte opnieuw zijn keel en zoog een teug lucht naar binnen. Het verstikkende gevoel verbeeldde hij zich, toch klauwde de benauwdheid een weg dwars door zijn keel. ‘Gefeliciteerd met dit nieuws. Pa.’

‘Een kaart van je vader.’ Pieters had de gave om zaken die overduidelijk waren nog eens te benadrukken. Thomas kromp

ineen, zijn vingers spanden zich om de kaart en verfrommel-
den het karton.

‘Die klootzak...’

‘Is je vader,’ maakte de psycholoog zijn zin af. Dat was niet
wat hij wilde zeggen. Ineens brandde de kaart in zijn hand
en hij smeed hem met kracht door de kamer heen waardoor
het gekreukelde karton naast de deur belandde. Het deed hem
denken aan al die keren dat zijn vader hem door de kamer had
getrapt, aan die keren dat hijzelf in de hoek lag. Thomas keek
naar de klok die boven de uitgang hing. Nog drie kwartier. Het
zweet dat zich in zijn nek had verzameld, veegde hij met een al
even klamme hand weg.

‘Wat voelde je toen je deze felicitaties kreeg?’

Hij dacht terug aan het moment dat Sam hem de envelop
overhandigde. Thomas kwam uit de garage, had de hele mid-
dag en avond liggen sleutelen om de stress uit zijn lijf te krij-
gen. Sam had hem alleen gelaten, geen woorden van steun,
geen vragen, geen ‘als je erover wilt praten...’ Niets van dat al-
les. Ze wist hoe hij in elkaar zat. Sam en hij woonden nu ruim
vijf weken samen in zijn huis, over minder dan drie weken zou
hun kind geboren worden.

Hij had de tekst op de kaart gelezen. Daarna was er niets. De
stilte voor de storm. Alle haat die hij voelde, omarmde hij, of
het omarmde hem. Het fleurige karton scheurde hij in stuk-
ken, en voor hij het door had, zat hij in zijn auto. Doelloos
rondrijden deed hij niet, hij wist altijd precies waar hij heen
ging. Verder dan de parkeerplaats voor het appartementen-
complex kwam hij nooit.

‘Niets.’

Pieters keek hem aan, tikte met haar pen op het notitieblok
dat opengeslagen voor haar lag.

‘Ik voelde niets,’ verduidelijkte hij.

‘Je voelt nu wel iets.’ Het was geen vraag. Thomas keek naar de kaart. Hij slikte. Slikte nog eens. De bittere smaak die bovenkwam kreeg hij niet weg.

‘Haat.’ Het eerlijke antwoord rolde in een zucht over zijn lippen. Hij was ver gekomen sinds zijn eerste bezoek aan de psycholoog, nu zoveel maanden geleden. Een leven geleden misschien wel. ‘Ik haat hem.’

‘Je vader.’

‘Die klootzak.’

‘De man die je deze kaart heeft gestuurd is je vader, Thomas. Je moet accepteren dat de man die je zo haat, je vader is. Pas als je dat kan accepteren, kun je verder met het verwerken van de dingen die hij je heeft aangedaan.’

Zijn knie speelde op. Met zijn hand wreef hij over zijn been. Van zijn laatste verwonding had hij minder last. De opengereuten huid in zijn zij was inmiddels geheeld en de hechtingen waren al maanden geleden opgelost.

‘Hoe gaat het met Sam? Ze is bijna uitgerekend, is het niet?’

De vraag overviel hem. Wat had het een met het ander te maken? Het antwoord op zijn vraag had hij zelf al. Niets. En alles. Angst overviel hem en de denkbeeldige strop die hij al zo lang om zijn nek voelde hangen, werd strak aangetrokken.

‘Ja. De achtentwintigste.’

‘Hoe gaat het met jullie relatie?’

Thomas schudde zijn hoofd, traag.

‘Sam en ik hebben geen relatie.’

Marjet Pieters fronste haar wenkbrauwen en bladerde terug in het notitieblok. Hij vroeg zich af of het helemaal aan hem gewijd was. Zou ze voor elk van haar gebroken gevallen een apart schrijfblok hebben?

‘Maar jullie wonen toch samen?’

‘Ja.’

‘En je zegt geen relatie met haar te hebben?’

‘Nee.’

‘Waarom niet? Ze is de moeder van je eerste kind. Jullie wonen samen, hebben duidelijke plannen het kind samen op te voeden. Hoe zie je dat voor je, Thomas?’

De strop knelde, stroopte de huid rondom zijn hals af. Als hij naar zijn toekomst keek, zag hij niets.

2

De benauwdheid nam niet af toen Thomas de parkeerplaats van zijn huis opreed. Zijn huis, het voelde niet meer zo. Een bekende die een vreemde was woonde er, leefde er, verbruikte alle zuurstof. Hij bleef zitten en staaarde naar zijn knokkels die wit aftekenden tegen het zwarte leer van het stuur.

Nog drie dagen. Over drie dagen liep zijn schorsing af. Onrustig trommelde hij een onbekend ritme met zijn been. De gedachte om weer aan het werk te gaan vervulde hem met blijdschap maar ook met angst. Iedereen wist van zijn verleden. Wist wat hem was overkomen. Was aangedaan, verbeterde hij zichzelf.

‘Jij bent net zo goed een slachtoffer.’

De woorden van Marjet Pieters klonken in zijn hoofd. Wanneer ze het precies had gezegd, kon hij zich niet meer herinneren. Haar woorden tuimelden over hem heen, keer op keer op keer. Ontelbare vragen, zinsneden, analyses. Zweepslagen op zijn ziel.

Slachtoffer.

Hij dacht aan de gebroken lichamen die hij had gezien. Dat van hem was intact, al was het telkens opnieuw aan elkaar gehecht tot een functionerende massa spierweefsel, botten en huid.

Thomas hoorde de telefoon pas toen deze de laatste tonen van de melodie afspeelde. Hij zakte iets onderuit en haalde zijn mobiel uit zijn broekzak. Een gemiste oproep van ‘pri-

vénnummer', de beller had een voicemailbericht achtergelaten. Door het onrustige gevoel dat zich als een ziekte in hem uitspreidde, twijfelde Thomas of hij moest afluisteren, of hij ging afluisteren.

'Thomas, met Lois. Wil je me onmiddellijk terugbellen? Het is belangrijk.'

Hij wiste het bericht terwijl hij vanuit het zijraam naar zijn huis keek. De zon scheen naar binnen. Hij wist hoe het voelde om in de hoek van de bank te zitten en de warmte te voelen. Sam zat er nu. Hij kon haar niet zien, maar toch twijfelde hij er niet aan dat ze daar zou zijn. Het was haar favoriete plek geworden.

Het nummer van Lois stond voorgeprogrammeerd in zijn adreslijst. Wachten hoefde Thomas niet, zijn collega bij de recherche van het Saksenburchtse politiekorps nam vrijwel meteen op.

'Kun je naar de Terp komen?' Lois klonk gejaagd, haar stem kraakte en hij kon niet inschatten of het door de verbinding kwam of door iets anders.

'De Terp?'

De plaatselijke stortplek voor grofvuil dankte zijn naam aan zijn ietwat verhoogde locatie op de steeds meer vervagende grens tussen Saksenburcht en Hoogterp. Het dorp werd door de stedelingen inmiddels meer als een buitenwijk van de stad beschouwd, de Hoogterpers zelf hielden vol een zelfstandige entiteit te zijn. Het verzet beviel hem wel. Als hij ooit uit de stad kon wegkomen, zou hij het niet erg vinden de rust in Hoogterp op te zoeken. Tara lag er begraven en hij hoopte dat zijn zusje er ook rust had gevonden, al kon hij zich dat niet voorstellen. Hoe kon je je bij je dood neerleggen als je leven zo gewelddadig werd beëindigd?

De lijn ruiste even en langzaam werd Lois' stem duidelijker.
'Er is een lijk gevonden. Ernst wilde dat ik je belde.'